

4b. Historická



"Ale jistě, **pojď** dál, zrovna se chystám **pojít**," zval ho Velen dobrosrdečně dál. Maličko ho **zarazilo**, že se pán nepředstavil, ale nechtěl se na to sám vyptávat. Když bude chtít - řekne. Když nebude chtít - co je mně do toho, ne?

"A co máš k jídlu?" zeptal se cizinec hladově a navzdory tomu, že I. P. Pavlov se měl narodit až o několik století později, skanula mu ze rtů slina.

"No, jako vobyčejně," **usmál** se Velen, "pečený brambory s kozím mlíkem. A protože se mi dnes dařilo, tak si na to dám **ještě** pažitku. To já dělávám normálně **jen** ve svátek," mrknul na cizince **spiklenecky okem**.

Cizinci se však **protáhl** obličej. **Pod** pojmem "jídlo" si obvykle představil nadívané křepelky nebo alespoň pečené kančí ocásky s šípkovou omáčkou a vínem z Burgundska. Brzy mu však došlo, že ptáčník kromě těch hrozných brambor ve spálené slupce **a** odporně kyselého kozího mléka nic jiného nemá a že tedy vlastně **nabízí** to nejlepší, co nabídnout může, **pokrčil** rezignovaně rameny a zasedl s Velenem ke stolu. Velen si ještě dal pozor, aby host usedl jako první, čehož si cizinec **dobře všimnul** a uznale pokýval hlavou.

Hlad je nejlepší kuchař. To platilo **už** tehdy, takže cizinci chutnalo tak jako nikdy. Cpal se **voňavými**, **ještě** horkými bramborami, **přikusoval** celá stébla křehké pažitky a vydatně **zapíjel** lahodným teplým kozím mlíkem. A to **mu** Velen nenápadně **dokutálel** na dřevěný talíř **ještě** **aspoň** dvě brambory ze své porce! Spokojený cizinec se pak rozvalil na židli a dal se do vypravování. Jak jel na lov, jak honil divočáka, jak trefil, ale divočák se **mu** někam zaběhl, jak ho stopoval, jak se ztratil své družině - no, však si to dovedete představit.

...